

Arrest

nr. 326 876 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 september 2024 met referentienummer 122021.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 november 2011 legt de verzoekende partij een verklaring af van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 18 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van het wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.4. Op 21 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- 1.5. Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.6. Op 3 mei 2012 wordt ten opzichte van de verzoekende partij een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.7. Op 25 oktober 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar.
- 1.8. Op 5 december 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 93 379 van 12 december 2012 verwerpt de Raad voormeld beroep.
- 1.9. Op 27 december 2012 wordt het advies gevraagd van de procureur des Konings inzake een mogelijk schijnhuwelijk.
- 1.10. Op 7 januari 2013 wordt een aangifte gedaan voor het huwelijk van de verzoekende partij en haar partner, voorzien voor 9 februari 2013.
- 1.11. Op 17 januari 2013 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd.
- 1.12. Op 7 februari 2013 treedt de verzoekende partij in Albanië in het huwelijk met haar Belgische partner.
- 1.13. Op 12 juni 2013 geeft de procureur des Konings een gunstig advies inzake het huwelijk.
- 1.14. Op 8 juli 2013 wordt de verzoekende partij in België aangetroffen.
- 1.15. Op 27 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.16. Op 13 augustus 2013 wordt het eerste kind S.G. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.
- 1.17. Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.
- 1.18. Op 28 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.
- 1.19. Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omdat de verzoekende partij onder inreisverbod staat.
- 1.20. Op 27 mei 2014 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.21. Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard.
- 1.22. Op 10 juli 2014 wordt ten opzichte van de verzoekende partij een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.
- 1.23. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 13 januari 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel, wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.
- 1.24. Op 17 juni 2015 wordt het tweede kind S.E. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.
- 1.25. Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 161 722 van 10 februari 2016 wordt dit beroep verworpen. Het

cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 maart 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

1.26. Op 3 februari 2016 wordt ten opzichte van de verzoekende partij tevens een inreisverbod genomen voor acht jaar. Op 21 februari 2016 dient de verzoekende partij een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name het versneld behandelen van de vordering tot schorsing die zij reeds had ingediend tegen het inreisverbod van 3 februari 2016.

1.27. Op 21 februari 2016 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd.

1.28. Bij arrest van de Raad nr. 162 697 van 24 februari 2016 wordt bepaald dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is.

1.29. Bij arrest nr. 170 075 van 17 juni 2016 wordt het beroep tegen het inreisverbod van acht jaar, genomen op 3 februari 2016, verworpen. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest wordt ingediend, wordt door de Raad van State op 24 augustus 2016 niet-toelaatbaar verklaard.

1.30. Op 22 oktober 2016 komt de verzoekende partij terug het Schengengrondgebied binnen.

1.31. Op 21 maart 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen tijdens een wegcontrole. Een administratief verslag vreemdelingencontrole word opgesteld.

1.32. Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij arrest nr. 184 357 van 24 maart 2017 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.33. Op 27 maart 2017 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Albanië.

1.34. Op 21 november 2017 wordt het derde kind S.A. van de verzoekende partij en haar Belgische partner geboren.

1.35. Op 6 december 2021 bevindt de verzoekende partij zich terug in België en wordt zij opgesloten.

1.36. Op 10 januari 2022 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

1.37. Op 17 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische zoon.

1.38. Op 20 januari 2022 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.39. Op 20 januari 2022 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. nr. 272 254 van 4 mei 2022 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.40. Op 15 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 280 592 van 23 november 2022 verwerpt de Raad voormeld beroep.

1.41. Op 27 januari 2023 wordt de verzoekende partij opnieuw opgesloten.

1.42. Op 14 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische zoon.

1.43. Op 10 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.44. Op 24 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 296 487 van 30 oktober 2023 wordt het beroep verworpen.

1.45. Op 29 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.46. Op 29 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

Naam : S. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...)1991

geboorteplaats : F. (...)

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig verblijf, feit(en) waarvoor hij op 02.12.2014 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een vervangende gevangenisstraf (boete) van 15 dagen (3 jaar uitstel).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13.01.2015 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar. Dit uitstel werd in het vonnis van 10.01.2022 uitvoerbaar verklaard.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 10.01.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank van Dendermonde dd. 10.01.222 blijkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Zo heeft hij gelden ter waarde van minstens 2300 euro, een I-phone 45 en diverse juwelen onvreemd uit verschillende private woningen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 07.03.2023 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dat betrokkene zich op 14.10.2021 en op 26.11.2021 telkens schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak in een woning. In beide woningen kon menselijk bloed teruggevonden worden waarvan betrokkene de donor was. Betrokkene ontkent beide feiten.

Woninginbraken zijn een ware plaag en vereisen een strenge bestraffing. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat hij gefrustreerd zou zijn door het feit dat hij illegaal op het grondgebied vertoeft en geen werk kan vinden (zie vonnis dd. 07.03.2023). Gezien de maatschappelijke impact en het herhalend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene werd op 04.01.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider. Betrokkene stelde zich agressief op tijdens het gesprek en moest meermaals gekalmeerd worden. Wanneer er gevraagd werd naar zijn Albanese identiteitsstukken verklaarde hij ze verstoep te hebben. Wanneer zijn repatriëring ter sprake kwam, dreigde betrokkene zelfs met geweld door te zeggen “Ik slaag desnoods iemand al zijn tanden uit”. De vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht werd voorgelegd, doch wilde hij het document niet invullen omdat hij al zoveel documenten zou hebben ingevuld voor onze diensten.

Betrokkene wil beslist niet terugkeren naar Albanië. Zijn vrouw en vier kinderen wonen in België en komen regelmatig op bezoek. Vanwege een nakende repatriëring naar Albanië ervaart hij aanzienlijke stress. Deze stress uit zich in rode plekken over zijn hele lichaam, en als gevolg van de spanning heeft hij ook een zeer hoge bloeddruk. Aan het einde van het gesprek geeft betrokkene nog mee dat hij liever niet wil dat er vanuit de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog bezoeken plaatsvinden, omdat dit veel stress veroorzaakt en hij hierdoor agressief wordt.

De betrokkene verklaarde in een eerdere vragenlijst "hoorplicht" sinds 1 jaar in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en te lijden aan psoriasis (huidziekte). Verder verklaarde hij toen een echtgenote en 3 kinderen te hebben en niet niet te willen terugkeren om die reden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 17.01.2022 een vraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind had ingediend. Op 15.07.2022 werd een bijlage 20 "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten" genomen omdat hij niet voldeed aan de voorwaarden. Zo maakt betrokkene nog steeds het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar hem ter kennis gebracht op 05.02.2016. Dit inreisverbod werd niet vernietigd of geschorst door de Raad voor Vreemdelingbetwistingen en het bevoegde bestuur heeft het niet ingetrokken of opgeheven. Tegen deze maatregel werd op 31.08.2022 een schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de betrokkene onder bijlage 35 werd geplaatst, maandelijks verlengbaar. Op 23.11.2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift verworpen en dient de bijlage 35 niet meer verlengd te worden.

Betrokkene diende op 14.02.2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische minderjarig kind, S.A. (...). Overwegende dat het inreisverbod nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 14.02.2023. Als gevolg werd hem door de dienst gezinshereniging een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 25.03.2023. Betrokkene tekende beroep aan hiertegen. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 30.10.2023.

Verder blijkt ook uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij reeds op 17.01.2013, 21.02.2016 en 27.03.2017 werd gerepatriëerd met bestemming Albanië. Verder blijkt nog dat betrokkene hier reeds in april 2010 verbleef als asielzoeker. Deze procedure werd ook negatief afgesloten.

De betrokkene en zijn echtgenote hadden op 12.11.2011 een wettelijk samenwonen afgesloten om vervolgens in februari 2013 te huwen in Albanië. De kinderen zijn geboren in augustus 2013, juni 2015, november 2017 en in oktober 2023.

De betrokkene werd reeds op 17.01.2013, 21.02.2016 en 27.03.2017 gerepatriëerd met bestemming Albanië. Sinds 05.02.2016 maakt hij het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar. Eerder maakte hij reeds het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar. Bovendien verbleef hij tussen 24.06.2011 en 11.08.2011, tussen 14.01.2016 en 05.02.2016, tussen 06.12.2021 en 20.01.2022 en sinds 27.01.2023 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder van de kinderen is togedragen. De kinderen zijn op hun jonge leeftijd dan ook grotendeels afhankelijk van de moeder. Het is redelijk te stellen dat tot op heden de moeder van de kinderen de voornaamste zorgdrager is geweest, of toch minstens degene die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg over de kinderen.

Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft. De moeder van de Belgische kinderen is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Uit het schrijven van de advocaat van betrokkene blijkt dat mevrouw inderdaad al de hulp heeft moeten invoeren van opvoedingsondersteunende diensten, alsook de jeugdrechtsbank.

In de beslissing dd. 24.03.2023 werd het volgende geschreven "Bij huidige aanvraag werden namelijk medische attesten en een attest van de mutualiteit op naam van betrokkene's echtgenote en de moeder van de kinderen voorgelegd: hieruit blijkt dat mevrouw in juli 2022 omwille van een gynaecologische probleem werd geopereerd. Op 19.07.2022 mocht zij evenwel het ziekenhuis terug verlaten, nacontrole was niet nodig. Verder blijkt zij voor de maand december 2022 een uitkering te genieten van de Christelijke Mutualiteit. Het is niet duidelijk waarvoor zij deze uitkering precies ontvangt. Gelet op het attest van zwangerschap dd. 08.02.2023 is het redelijk te stellen dat mevrouw geen hinder meer ondervindt van het medische probleem waarvoor zij in juli 2022 medische zorgen behoefde. Gelet op de nieuwe zwangerschap van mevrouw, en zij er aldus samen met betrokkene voor heeft gekozen het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod én de nieuwe op 10.01.2022 uitgesproken veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 maanden (betrokkene verscheen ter zitting op 27.12.2021 in persoon, bijgestaan door een raadsman. Het koppel wist dus dat betrokkene mogelijks nog een straf boven het hoofd hing), is het redelijk te stellen dat mevrouw inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor deze gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt hiervoor bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus. Nu, hoe dan ook, meneer is opnieuw ononderbroken in detentie sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022; voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene."

De moeder heeft dan ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen, zoals blijkt uit stukken uit het administratief dossier.

Wat de band met de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene was immers reeds eerder het voorwerp van een inreisverbod, op 05.12.2012 genomen, met een geldigheidsduur van 3 jaar. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen.

Het feit dat betrokkene niet over een rechtmatig verblijf op het grondgebied beschikt en het feit dat betrokkene al verschillende malen werd weerhouden in de gevangenis alsook gerepatrieerd naar Albanië heeft de relatie tussen vader en kinderen niet versterkt.

De betrokkene blijkt alsnog een hechte band te hebben opgebouwd met zijn kinderen met zijn kinderen. Gezien de voornaamste zorgdrager over de kinderen ons inziens toch de moeder is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagdagelijkse basis, is het redelijk te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is.

Met betrekking tot de zoon bij wie een diagnose autismespectrumstoornis gemaakt werd, dient te worden opgemerkt dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van betrokkene. Er is steeds telefonisch contact gebleven tussen vader en het gezin en het gezin ging in het verleden meerdere keren op bezoek in Albanië.

Er werd op 24.03.2023 dan ook geoordeeld dat de plots aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliseerde factor kan zijn voor het kind. Het is immers niet gewoon van gezamenlijk met de vader te leven.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, zoals uit het administratief dossier ook duidelijk gebleken is.

Tot slot rechtvaardigen de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er namelijk niet van weerhouden om in het verleden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Betrokkene zijn persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen misdadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo blijkt het eerste kind in 2013 te zijn geboren. Sinds de komst van zijn kinderen heeft de betrokkene verschillende feiten gepleegd in het Rijk. Dit getuigt ook allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (dd. 09.08.2024) is gebleken dat hij momenteel toch bereid zou zijn om naar Albanië te gaan hoewel dit in het verleden niet het geval was. Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Vanwege een nakende repatriëring naar Albanië zou betrokkene een aanzienlijke stress ervaren. Deze stress uit zich in rode plekken over zijn hele lichaam, en als gevolg van de spanning heeft hij ook een zeer hoge bloeddruk. Aan het einde van het gesprek geeft betrokkene nog mee dat hij liever niet wil dat er vanuit de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog bezoeken plaatsvinden, omdat dit veel stress veroorzaakt en hij hierdoor agressief wordt.

De betrokkene verklaarde in een eerdere vragenlijst "hoorplicht" sinds 1 jaar in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en te lijden aan psoriasis (huidziekte).

Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Ook toonde hij niet aan op welke manier deze problemen hem zouden verhinderen om te reizen. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (dd. 09.08.2024) is gebleken dat hij momenteel toch bereid zou zijn om naar Albanië te gaan hoewel dit in het verleden niet het geval was. Voorts gaf hij geen andere elementen die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM kunnen rechtvaardigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbeseft, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst

zal herhalen. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat hij gefrustreerd zou zijn door het feit dat hij illegaal op het grondgebied vertoeft en geen werk kan vinden (zie vonnis dd. 07.03.2023). Wanneer zijn repatriëring ter sprake kwam, dreigde betrokkene bovendien met geweld door te zeggen “Ik slaag desnoods iemand al zijn tanden uit”. Door dit alles dient te worden besloten dat betrokkene nog steeds een actueel bedreiging vormt voor de openbare orde.”

1.47. Op 3 september 2024 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing legt verzoeker een verbod op om het grondgebied van de lidstaten te betreden gedurende een termijn van 8 jaar.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “(…)”

Verwerende partij legde aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar op.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is dit enkel mogelijk indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het Hof van Justitie gedefinieerd in het Bouchereau arrest :

“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, dient verwerende partij niet te motiveren waarom er sprake is van een gewone bedreiging van de openbare orde, maar wel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar verschillende veroordelingen en stelt hierover:

“(…)”

Verwerende partij motiveert dus waarom verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar motiveert niet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Nochtans is dit een wettelijke voorwaarde om een inreisverbod van meer dan vijf jaar, in casu zelfs 8 jaar, te kunnen opleggen.

Verwerende partij stelt tot slot nog in de bestreden beslissing dat verzoeker “niet getwijfeld” heeft om op illegale wijze te verblijven en de openbare orde “zeer ernstig te verstoren”. Echter, illegaal verblijf is een

voorwaarde sine qua non voor een inreisverbod. Een inreisverbod kan uiteraard alleen worden opgelegd indien de betrokkene niet over een wettig verblijf beschikt.

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid en kan dus evenmin verantwoorden waarom verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom verzoeker een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt en geen gewone bedreiging van de openbare orde.

Omdat verwerende partij het ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet onderbouwt, schendt zij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig geweest, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Eerste onderdeel

12. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“(…)”

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“(…)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“(…)”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

“(…)”

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 20112012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (…).”

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van verzoeker in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de termijn van maar liefst 8 jaar opgelegd. Hierbij werd geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers privé en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu stelt verwerende partij met betrekking tot zijn familieleden:

“(…)”

Verwerende partij maakt onterechte assumpties over het gezinsleven van verzoeker. Zij gaat erg kort door de bocht door te stellen dat de moeder veel steun vindt in haar sociaal en familiaal netwerk, dat de affectieve banden tussen moeder en kinderen sterker ontwikkeld is, en dat de aanwezigheid van de vader een destabiliserende factor op de kinderen heeft.

Verzoeker vraagt zich af hoe verwerende partij deze assumpties maakt aangezien noch verzoeker noch zijn gezinsleden gehoord werden (zie 2e middel).

Verwerende partij zou zich baseren op de stukken die werden voorgelegd in kader van voorgaande aanvragen gezinshereniging. Deze stukken staven net wel de nood van de kinderen (meer bepaald A. (...)) naar de fysieke aanwezigheid van hun vader en zijn hechtingsproblematiek.

De thuisbegeleidster van A. (...) heeft bijvoorbeeld het volgende aangegeven over A. (...) en de begeleiding die hij nodig heeft:

“In augustus '21 was een opname (met spoedprocedure) op de kinderpsychiatrische dienst PAIKA van het UZ Jette noodzakelijk voor hem. Ik verwijs naar het verslag van de dienst PAIKA die vanuit uitgebreid onderzoek en 7 maanden dagopname een diagnostisch bilan opmaakte van A. (...) met besluit: ‘A. (...) is een 4-jarig jongetje met een ernstige gedrags- en emotionele problematiek waarbij trauma en hechtingsproblematiek een rol spelen. Het betreft geen autismespectrumstoornis’.

A. (...) heeft uitermate nood aan een stabiele gezinssituatie waarbij zijn vader en moeder aanwezig zijn die hem een gestructureerd en veilig leefklimaat kunnen bieden. Dit in combinatie met bijzonder kleuteronderwijs type 3 en therapie. A. (...) is op 1/9/'22 gestart in GO! BuBao De Eekhoorn te Wemmel. Verder behoudt A. (...) medicamenteuze ondersteuning (abilify) wat op langere termijn aangewezen blijft. De thuisbegeleiding

kon verder lopen tot december '22 maar diende afgerond te worden daar een maximumtermijn van 1 jaar mogelijk is.

Mijn conclusies zijn:

1. Ouders omringen A. (...) met de best mogelijke zorgen. Ze zijn emotioneel betrokken op hem en op zijn broer en 2 zussen. De aanpak en omkadering die A. (...) nodig heeft, is echter zeer intens. Mama kan dit niet alleen, ze heeft zelf serieuze gezondheidsproblemen. Ze gaat tot het uiterste om te bieden wat nodig is, zowel op praktisch vlak (vervoer van de school naar huis), op financieel vlak (investeren in de therapie en thuisbegeleiding van A. (...), brandstof,...) en vooral op pedagogisch vlak. Hierbij overlegt ze ook frequent met school. Het nodige bieden, overschrijdt echter haar gezondheidsgrenzen.
2. Papa kan van betekenis zijn en een belangrijke rol hebben voor A. (...) en de andere kinderen als hij fysiek aanwezig kan zijn en mama kan ondersteunen in de praktische en opvoedingstaken. Het is voor mij zeer duidelijk dat het waardevol is als papa in het gezin aanwezig kan zijn. Niet fysiek aanwezig zijn en contact enkel via multimedia is hierin verre van toereikend.
3. Het gezin heeft netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...) en zal dit behouden. Zoals een goede samenwerking met school, (de juf, de zorgcoördinator en de therapeute) en investeert in de opbouw van een opvolging door een nieuwe kinderpsychiater. Vanuit PAIKA was opvolging niet meer mogelijk. Ook is de familie positief betrokken. Dit alles is zeer belangrijk: it takes a village to raise a child! Maar de aanwezigheid en betrokkenheid van ouders kan hierdoor niet geminimaliseerd worden. Als een kind de mogelijkheid heeft om bij zijn beide ouders op te groeien, is dit een fundamenteel recht van het kind. Het is voor mij als thuisbegeleidster heel duidelijk dat A. (...) de nabijheid van zijn papa nodig heeft om verder gunstig te evolueren.
4. Ik weet dat A. (...) in de mogelijkheid is om te werken, om zijn gezin financieel te onderhouden. Hij toonde reeds goede inspanningen tot integratie en spreekt behoorlijk Nederlands. Geef hem kans om dit op een continue basis te ontwikkelen. Ik heb A. (...) ervaren als bereid om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij.
5. A. (...) is gunstig geëvolueerd maar zijn problematiek is als ernstig en langdurig te omschrijven dus de komende jaren blijft stabiliteit in het gezin, in combinatie met aangepast onderwijs, therapie, medicamenteuze ondersteuning en pedagogische begeleiding een noodzaak. Beide ouders zijn hierin de belangrijkste steunpilaren voor A. (...)." (stuk 2)

De begeleidster geeft overduidelijk aan, in tegenstelling tot de insinuaties van verwerende partij, de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is om A. (...) structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden. Daarbij is zij van mening dat enkel zijn fysieke aanwezigheid belangrijk is, digitale communicatie is alles behalve toereikend.

A. (...) loopt school in het buitengewoon onderwijs. Hij zit in het niveau van het 1e leerjaar. Zijn juffrouw deed de volgende vaststellingen over A. (...):

"A. (...) heeft veel nood aan nabijheid en begeleiding. Hij zoekt vaak de nabijheid op van volwassenen. A. (...) heeft nood aan vaste figuren, bij afwezigheid van zijn vaste figuren kan het een erg moeilijke schooldag worden. (...) Crisissen bij A. (...) zien er al volgt uit: uitschelden, duwen, anderen pijn willen doen, schoppen, bijten, roepen, dingen stuk proberen scheuren met zijn tanden, spuwen, gooien met stoelen/stiften/tafels,... Hij wilt dingen vernielen. Een crisisinterventie moet steeds met twee personen gebeuren omwille van de agressie. Eens hij boos is, kan hij moeilijk loslaten en valt communicatie weg. Je ziet de blik in zijn ogen veranderen. Het is dan zeer moeilijk om hem naar een rustig lokaal te brengen en het is voor hem heel moeilijk om rustig te worden. A. (...) is hier de afgelopen jaren wel al in gegroeid. Bij vertrouwde personen lukt het vaker om wel hulp te aanvaarden/hulp te vragen. Hij is gegroeid in het verwoorden van waarom hij boos is en wat er gebeurd is. Hierdoor lukt het steeds vaker om een crisissituatie niet te laten escaleren. Het is echter wel nog nodig om preventief te werken op momenten dat je ziet dat hij het moeilijk begint te hebben zodat er nog communicatie mogelijk is. Nabijheid is hierbij ook erg belangrijk. Vermoeidheid speelt hierin ook vaak een rol. In het verleden kon een crisis een hele lange tijd duren. Momenteel kan hij een moeilijk moment in de dag wel terug gekeerd krijgen. Schools heeft A. (...) nood aan heel wat ondersteuning. Het leerproces vraagt veel van hem en verloopt nog moeizaam. Zijn werkhouding en concentratie moet nog extra gestimuleerd worden. Hij houdt taakjes momenteel nog kort vol en heeft veel nood aan afwisseling." (stuk 3)

Ook het Agentschap Opgroeien kent een bijzondere ondersteuningsnood (9 punten) toe aan A. (...) (stuk 4). Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de bijzonder ingewikkelde opvoedingssituatie van verzoekers zoon A. (...), die lijdt aan een extreme gedragsstoornis. Zijn situatie vereist een intensieve en gespecialiseerde aanpak, waarbij de aanwezigheid van beide ouders cruciaal is om hem de stabiliteit en structuur te bieden die hij nodig heeft. De bestreden beslissing van verwerende partij zal leiden tot verdere destabilisatie van zijn gedrag, met ernstige gevolgen voor zijn welzijn en ontwikkeling. Verwerende partij vergeet verder dat verzoeker in totaal 4 Belgische minderjarige kinderen heeft die allen schoolgaand zijn en een zeer sterke band met hun vader hebben.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, enz.

Verzoeker heeft 4 kinderen van 11, 9, 6 en 1 jaar oud. De kinderen van 9, 6 en 1 jaar zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen. Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Een recent arrest van uw Raad stelt dat men met kleine kinderen niet kan communiceren en een gezinsleven onderhouden met moderne communicatiemiddelen:

“In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.” (RvV nr. 261 780 van 7 oktober 2021)

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: “dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréremédiables sur les relations entre l’enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).” (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of: “in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder” (eigen vertaling).

De kinderen van verzoeker hebben recht op contact met hun beide ouders.

2. Nu vaststaat dat verzoeker in België een gezinsleven had met zijn kinderen, dient er gekeken te worden naar de impact van verzoekers verwijdering gedurende 8 jaren uit het volledige Schengengrondgebied op dit gezinsleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu het geval is, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Hierna zullen deze verschillende criteria toegepast worden op verzoekers dossier:

Wat de algemene factoren betreft:

12) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Verzoekers kinderen en partner hebben geen band met Albanië. Zij beschikken allen over de Belgische nationaliteit en hebben nooit in een ander land gewoond. Ze spreken de Albanese taal niet. Verder lopen de kinderen school in België en hebben ze hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM opgebouwd.

Van verzoekers kinderen en partner kan men bijgevolg onmogelijk verwachten dat ze zich in Albanië vestigen.

Verzoekers kinderen en zijn partner bezochten hem een aantal keren in Albanië, maar kunnen de frequentie van deze bezoeken onmogelijk aanhouden. Verzoekers partner heeft gezondheidsproblemen en beperkte financiële middelen. Verzoekers kinderen gaan naar school/crèche.

Gezien de jonge leeftijden van verzoekers kinderen, is de zorg en nabijheid van hun beide ouders onontbeerlijk voor hun ontwikkeling. Telefonisch contact kan nooit de warmte en nabijheid van een ouder vervangen die een jong kind nodig heeft (zie ook hierboven).

Uit de attesten die worden toegevoegd, blijkt de serieuze impact op A. (...) van de scheiding met zijn vader (stuk 2-4).

Doordat het een inreisverbod van 8 jaar betreft, heeft verzoeker bij behoud van dit inreisverbod geen enkel perspectief om in de voorzienbare toekomst met zijn gezin te worden herenigd. Verzoekers kinderen zullen opgroeien zonder de noodzakelijke nabijheid van hun vader.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verzoeker verbleef sinds 2011 in België. Ondertussen werd hij meermaals gerepatriëerd naar Albanië maar de afgelopen 13 jaar verbleef hij grotendeels in België. Hij heeft zijn privé- en gezinsleven hier opgebouwd en spreekt vloeiend Nederlands. Zijn gezinsleden bezitten allen de Belgische nationaliteit. Doordat verzoeker zo vertrouwd is met België, zal hij zich snel kunnen inschakelen in de arbeidsmarkt mocht hij een verblijfsrecht verkrijgen.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reed gesteld (factor 1) hebben zijn kinderen en partner sinds de geboorte het centrum van hun belangen in België gevestigd. Zij kennen geen ander land.

Zowel de partner als de kinderen spreken geen Albanees, en zullen in Albanië dus zeer moeilijk kunnen integreren, laat staat effectieve toegang hebben tot onderwijs of de arbeidsmarkt.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

Verzoeker werd veroordeeld als dader voor drugsfeiten en diefstal. Verzoeker wenst de ernst van de feiten niet te relativiseren, en heeft spijt van zijn misstap.

5) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verbleef ongeveer 13 jaar in België.

6) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

Verzoeker benadrukt dat hij veel spijt heeft van zijn daden. Zijn laatste misstap dateert van 2021.

7) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoeker is de enige van het gezin die de Albanese nationaliteit heeft. Zijn partner en kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit, zij hebben nooit een andere nationaliteit gehad.

8) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

Verzoeker en zijn partner zijn sinds 2010 een koppel. Zij huwden in Albanië in februari 2013. De kinderen zijn geboren in augustus 2013, juni 2015, november 2017 en in oktober 2023. Verzoeker woonde jarenlang samen met zijn partner en kinderen, en stond mee in voor de opvoeding. Hij spendeerde de helft van zijn laatste gevangenisjaar ook thuis. Hij leefde namelijk steeds 1 week in de gevangenis en 1 week thuis. Dit was een maatregel om de overbevolking in de gevangenis aan te pakken.

9) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Verzoeker en zijn partner zijn een koppel sinds 2010. Hun kinderen werden in 2013, 2015, 2017 en 2023 geboren. Verzoeker werd in 2014, 2015, 2022 en 2023 veroordeeld door de correctionele rechtbank.

10) de vraag of er kinderen geboren zijn en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Verzoekers kinderen zijn 11, 9, 6 en 1 jaar oud.

11) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Zie punt 1.

12) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

Verzoekers kinderen spreken geen Albanees en lopen school in België, het land waarin ze geboren zijn, waarvan ze de nationaliteit bezitten en onafgebroken tot heden wonen. Ze zullen hun scholing moeten stopzetten en het contact met hun sociaal netwerk verliezen.

Dit zal een serieuze inbreuk op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van de kinderen betekenen.

Bovendien werd er hierboven verwezen naar de extreme gedragsstoornis van A. (...). Het spreekt voor zich dat hij niet zal kunnen aarden in Albanië.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn gezinsleden onmogelijk maken om het gezinsleven in de toekomst voort te zetten, indien verzoeker in totaal 8 jaar in Albanië dient te wonen. Dit zou een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengen.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen voor het volledige Schengengebied voldoende rekening heeft gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker.

Er kan derhalve niet worden ingezien hoe een inreisverbod van 8 jaar noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

Tweede onderdeel

Een hereniging tussen verzoeker en zijn kinderen zou in hun hoger belang zijn.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, *Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands*, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“(…)”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“(…)”.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“(…)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“(…)”.

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op:

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept: (a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen:

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Relevant hier bij is ook hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Bij het bepalen van het hoger belang van verzoekers kinderen, is het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van belang. Kinderen hebben namelijk op basis van artikel 7 van het dit Verdrag het recht om door hun ouders verzorgd te worden:

"Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag hebben verzoekers kinderen het recht niet gescheiden te worden van hun ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

"Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind."

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit

onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest).

Gezien de jonge leeftijd van verzoekers kinderen, is de zorg en nabijheid van hun beide ouders onontbeerlijk voor hun ontwikkeling (zie ook stukken 2-4). Aan de sterke banden en afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter kan niet getwijfeld worden (zie punt 1). Voor kinderen is de zorg en nabijheid van de ouders cruciaal voor hun ontwikkeling. Communicatie via het internet biedt geenszins dezelfde warmte en geborgenheid.

De relevante passages door het VN Kinderrechtencomité die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child’s social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and nondiscriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration

status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(3.1.2s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.^{26 33} In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification." Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Verzoekers kinderen hebben geen band met Albanië. Ze spreken de taal niet. Verder lopen ze school in België, en hebben ze hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM opgebouwd.

Men kan niet van hen verwachten dat ze dit alles opgeven om in een voor hen onbekend land te gaan wonen.

Doordat verzoeker een inreisverbod van 8 jaar kreeg betekend, zullen zijn kinderen verder opgroeien zonder de nabijheid van hun vader. Dit is niet in hun hoger belang."

Ook de conclusie kan betrokken worden op het eerste middel en luidt als volgt:

"Verzoeker wenst tot slot te wijzen op het feit dat Uw Raad eerder uitspraken heeft gedaan voor deze verzoeker, met betrekking tot beslissingen inzake weigeringen van gezinshereniging en bevelen om het grondgebied te verlaten. Uw Raad heeft echter nooit een arrest geveld inzake een inreisverbod opgelegd aan verzoeker. Het opgelegde inreisverbod van 8 jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, vertegenwoordigt een geheel nieuwe rechtssituatie die niet eerder is beoordeeld. Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, verzoekt verzoeker Uw Raad om deze nieuwe situatie in volle onafhankelijkheid te herbekijken en rekening te houden met de proportionaliteit van het opgelegde verbod in het licht van zijn specifieke omstandigheden.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor een zeer lange tijd zijn 4 kinderen en partner niet meer kan zien. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door nauwelijks rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan tevens onmogelijk besloten worden dat het inreisverbod van 8 jaar proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

De familiale banden zouden gedurende 8 jaar vanop afstand moeten worden uitgeoefend.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

3.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn hebben directe werking indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). De verzoekende partij voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat zij zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepalingen van de richtlijn kan beroepen.

Verder heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking op verwijderingsbeslissingen en is de thans bestreden beslissing een inreisverbod, zodat ook niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden.

3.1.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden.

De duur van acht jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde daar zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Daarnaast geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt zij dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle

redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving.

3.1.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.1.6. De verzoekende partij betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat er in haar hoofdte sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’, dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende veroordelingen, dat de verwerende partij motiveert waarom zij een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar niet motiveert waarom zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat dit nochtans een wettelijke voorwaarde is om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod.

Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals

wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde *‘naast de verstorning van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’*.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip *‘openbare orde’* valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip *‘nationale veiligheid’* kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een

economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” kan vallen als onder het begrip “*dwingende redenen van openbare veiligheid*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In casu wijst de verwerende partij er in het bestreden inreisverbod op dat de verzoekende partij op 13 januari 2015 een veroordeling door de correctionele rechtbank heeft opgelopen van 15 maanden waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarbij het uitstel in het vonnis van 10 januari 2022 uitvoerbaar werd verklaard, dat zij zich daarnaast schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor zij op 10 januari 2022 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden, waarbij de feiten betrekking hebben op het ontvreemden van gelden ter waarden van minstens 2300 euro, een i-phone en diverse juwelen uit verschillende private woningen, dat zij zich opnieuw schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor zij op 7 maart 2023 door de correctionele rechtbank veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar, waarbij het gaat om het zich op 14 oktober 2021 en 26 november 2021 schuldig maken aan diefstal met braak in een woning, dat in beide woningen menselijk bloed kon aangetroffen worden waarvan de verzoekende partij de donor was, dat de verzoekende partij beide feiten ontkent. De verwerende partij motiveert dat woninginbraken een ware plaag zijn en een strenge bestraffing vereisen, dat het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid, die de openbare veiligheid in gevaar brengt, dat het plegen van diefstallen met braak voor materiële schade zorgt voor slachtoffers door de ontvreemde goederen en de braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen in de buurt toeneemt, dat de verzoekende partij niet aan haar proefstuk toe is en hardleers blijkt, dat haar gedragingen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden getuigt, dat uit haar persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, dat dit nog wordt versterkt door het gegeven dat zij gefrustreerd zou zijn door het feit dat zij illegaal op het grondgebied vertoeft en geen werk kan vinden. Concluderend wordt gesteld dat gezien de maatschappelijke impact en het herhalend karakter van deze feiten, afgeleid kan worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij meent dan ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard moet gaan met een inreisverbod van acht jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom de verwerende partij meent dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’. Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij motiveert waarom zij een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar niet motiveert waarom zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Met het betoog maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat het *in casu* willekeurig, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van voornoemde vaststellingen in het bestreden inreisverbod te besluiten dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt, mede gelet op het voorgaande en op wat volgt, niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende aantoont dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing stelt dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat illegaal verblijf echter een voorwaarde *sine qua non* is voor een inreisverbod, dat een inreisverbod uiteraard alleen kan worden opgelegd indien zij niet over een wettig verblijf beschikt, dat het belang van de immigratiecontrole waarnaar de verwerende partij verwijst geen individuele omstandigheid is en dus niet kan verantwoorden waarom zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat het niet twijfelen om illegaal in België te verblijven en het zeer ernstig verstoren van de openbare orde, op zich twee afzonderlijke elementen zijn waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden om een inreisverbod op te leggen voor de termijn van acht jaar. Het is evenwel zo dat de verwerende partij ook het zich schuldig maken aan onwettig verblijf meegenomen heeft in de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het feit dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan onwettig verblijf, feit(en) waarvoor zij op 2

december 2014 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen met een uitstel voor 3 jaren, betreft wel degelijk een individuele omstandigheid. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij deze omstandigheid – het zich schuldig maken aan onwettig verblijf – niet zou mogen meenemen in haar beoordeling of er sprake is van een ernstige schending van de openbare orde. De verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, betreffen de overwegingen van algemeen belang, waartegen de individuele situatie van de verzoekende partij afgewogen wordt in het kader van het evenredigheidsbeginsel dat dient gerespecteerd te worden bij het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Voorts kan de verzoekende partij gevolgd worden dat illegaal verblijf een voorwaarde *sine qua non* is voor een inreisverbod, dat een inreisverbod uiteraard alleen kan worden opgelegd indien zij niet (langer) over een wettig verblijf beschikt, doch toont hiermee geenszins aan waarom de verwerende partij, in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod, niet kan verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij 'niet getwijfeld' heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Het is immers niet zo dat voor elkeen die een inreisverbod opgelegd krijgt kan gesteld worden dat deze persoon niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Zo kan een persoon bij het beëindigen van diens verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod opgelegd worden zonder dat er reeds voorafgaand sprake is geweest van een illegaal verblijf. *In casu* komt het de Raad allerminst foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig voor om te oordelen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dit mee te nemen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nu uit de stukken van het administratief dossier, zoals opgesomd bij de feiten onder punt 1, blijkt dat de verzoekende partij minstens sinds april 2010 – met tussenpozen – in België verblijft en alhier nooit een wettig niet-precair verblijf heeft genoten en de periodes die zij in Albanië verbleef plaatsvonden nadat zij door de Belgische overheid – tot driemaal toe (voor het nemen van de bestreden beslissing) – gerepatrieerd werd.

3.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan opgelegd worden voor een maximumtermijn voor 3 jaar, dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook in die zin moet begrepen worden dat de verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod en dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze haar 'specifieke omstandigheden' in rekening dient te nemen, gaat zij eraan voorbij dat haar een inreisverbod wordt opgelegd conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zodat van een maximumtermijn van 3 jaar *in casu* geen sprake is. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou wensen te stellen dat een specifieke motivering voorzien moet worden voor de duur van 8 jaar en dat de verwerende partij hierbij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van haar geval, en meent dat dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing, kan zij niet worden gevolgd.

Er wordt in de bestreden beslissing niet enkel gesteld dat zij de openbare orde ernstig zou verstoren – reden waarom haar op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd voor meer dan 5 jaar – doch concreet gemotiveerd waarom een termijn van 8 jaar proportioneel wordt geacht. Zo wordt gemotiveerd omtrent de aard en de ernst van de feiten, de veroordelingen, de opgelegde straffen en de maatschappelijke impact van de feiten alsook omtrent het gedrag van de verzoekende partij. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Er wordt aldus wel degelijk gemotiveerd waarom *in casu* werd geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Het komt de Raad geenszins foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor om bij het bepalen van een concrete duur voor een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, overwegingen van openbare orde, zoals onder meer de specifieke aard en ernst van de feiten, de concrete strafmaat en de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten, mee in de afweging op te nemen. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt gemotiveerd in het licht van de omstandigheden die de verzoekende partij zelf heeft aangehaald en die zich, volgens haar, verzetten tegen een terugkeer naar en verblijf in het herkomstland, meer specifiek wordt gemotiveerd over haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en over haar gezondheidstoestand in het licht van artikel 3 van het EVRM, alsook wordt erop gewezen dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 9 augustus 2024 is gebleken dat de verzoekende partij bereid zou zijn om naar Albanië te gaan en verder geen elementen aangaf die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kunnen rechtvaardigen.

3.1.9. Waar de verzoekende partij meent dat bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van 8 jaar geen rekening werd gehouden met de impact hiervan op haar privé- en gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden gelet op de motieven van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij overigens zelf citeert in het verzoekschrift.

Betreffende deze motieven, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij onterechte assumpties maakt over haar gezinsleven, dat zij erg kort door de bocht gaat door te stellen dat de moeder veel steun vindt in haar sociaal en familiaal netwerk, dat de affectieve banden tussen de moeder en kinderen sterker ontwikkeld zijn en dat de aanwezigheid van de vader een destabiliserende factor is, dat de vraag kan gesteld worden hoe de verwerende partij deze assumpties maakt aangezien noch zij noch haar gezinsleden gehoord werden. Met haar betoog gaat de verzoekende partij vooreerst uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, minstens betreffen de door haar vermelde motieven geen loutere veronderstellingen. Zo wordt inderdaad gemotiveerd dat de moeder dan ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan, doch is dit gebaseerd op de vaststellingen dat de verzoekende partij op 17 januari 2013, 21 februari 2016 en 27 maart 2017 gerepatriëerd werd naar Albanië, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016 en tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis verbleef, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, die blijkt uit een attest van 8 februari 2023, blijkt dat gekozen werd het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod en de nieuwe veroordeling op 10 januari 2022, dat het dan ook redelijk is te stellen dat de partner van de verzoekende partij inmiddels voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie is sinds 23 januari 2023 ten gevolge van de veroordeling van 10 januari 2022. Ook de stelling dat de banden tussen de moeder en kinderen sterker ontwikkeld zijn betreft geen loutere assumptie maar wordt onderbouwd door het feit dat de verzoekende partij verschillende malen werd gerepatriëerd en in de gevangenis verbleef, dat aldus de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder is toegedragen, dat de kinderen op hun jonge leeftijd dan ook grotendeels afhankelijk zijn van hun moeder en het redelijk is te stellen dat tot op heden de moeder de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en dat de moeder tot op heden in moeilijke omstandigheden naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis. Door louter te stellen dat de 'assumptie' onterecht is en dat het kort door de bocht is dit te stellen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat gevolgtrekking van de verwerende partij dat de band met de moeder sterker ontwikkeld is foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Betreffende de stelling dat de verwerende partij onterechte assumpties maakt over haar gezinsleven, dat zij erg kort door de bocht gaat door te stellen dat de aanwezigheid van de vader een destabiliserende factor is, gaat zij uit van een verkeerde, minstens onvolledige lezing van de motieven. Immers wordt niet gemotiveerd dat de aanwezigheid van de vader een destabiliserende factor is, doch wel dat er een zoon is bij wie een diagnose autismespectrumstoornis gemaakt werd, dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij, dat er steeds telefonisch contact is gebleven tussen de vader en het gezin en het gezin in het verleden meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat er dan ook werd geoordeeld dat de plotse aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor 'kan' zijn voor het kind, dat immers niet gewoon is van gezamenlijk met de vader te leven. Aldus wordt niet gesteld dat de vader een destabiliserende factor 'is' in het gezin, doch wel dat dat de plotse aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor 'kan' zijn voor het kind bij wie een diagnose autismespectrumstoornis gemaakt werd (d.i. zoon A.), daar hij immers niet gewoon is van gezamenlijk met de vader te leven. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde stelling foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij licht niet toe, indien zij en/of haar gezinsleden gehoord waren geweest – waarbij nog dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om elementen betreffende haar gezinsleven aan de verwerende partij kenbaar te maken – welke informatie of gegevens zij had kunnen aanreiken die een ander licht had kunnen werpen op deze stellingen en gevolgtrekkingen van de verwerende partij. In dit kader kan ook verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich baseert op stukken die werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging en meent dat deze stukken net wel de nood van de kinderen, en meer bepaald het kind met de diagnose autismespectrumstoornis, aan de fysieke aanwezigheid van de verzoekende partij en hun hechtingsproblematiek staven. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar een schrijven van de thuisbegeleidster van zoon A. en stelt dat zij duidelijk aangeeft, in tegenstelling tot de insinuaties van de verwerende partij, dat de aanwezigheid van de verzoekende partij noodzakelijk is om A. structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden, dat zij daarbij van mening is dat enkel haar fysieke aanwezigheid belangrijk is, dat digitale communicatie allesbehalve toereikend is.

Zoals de verzoekende partij betoogt betreft het een beoordeling over stukken die werden voorgelegd in het kader van een voorgaande aanvraag gezinshereniging. Deze stukken werden ook reeds beoordeeld in de beslissing van 24 maart 2023 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten waartegen de

verzoekende partij een beroep instelde. Voormelde kritiek betreft een herhaling van de kritiek geuit in voormeld beroep, zodat de Raad ook kan volstaan met een verwijzing naar de bespreking van deze kritiek in zijn arrest nr. 296 487 van 30 oktober 2023:

“wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist (...) dat A. (...) nog verder werd opgevolgd via thuisbegeleiding van Kwadrant. In de bestreden beslissing wordt echter wel betwist dat de afwezigheid van de vader een erg negatieve impact had op de kinderen en dat de zonen het meest lijden onder het gemis van de vader en dit als volgt: “Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat de moeder van de kinderen omringd is door familie op wiens steun ze kan rekenen en dat de gegevens van de zaak aantonen dat het welzijn van de kinderen niet in het gedrang komt door de afwezigheid van verzoeker. De bestreden beslissing besluit dan ook dat niet is aangetoond dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is voor het welzijn of de ontwikkeling van de kinderen. (...) Wat betreft de bezoeken van de kinderen en hun moeder aan verzoeker en de contacten via sociale media tijdens de periode in Albanië, motiveert de beslissing dat dit niet wegneemt dat de moeder de voornaamste zorgdrager over de kinderen is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagelijkse basis, zodat aangenomen wordt dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is. Het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen wordt daarom laag ingeschat. (...) De bestreden beslissing besluit (...) noch dat verzoekers aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen. (...) Met betrekking tot het welzijn van de jongste zoon A. wijst verzoeker op het schrijven van zijn advocaat aan de verwerende partij op 11 januari 2022. Hierin werd gewezen op de ernstige gedragsproblemen en zijn plaatsing in een semi-residentiële zorgseenheid (...) Na die datum werd hij semi-residentieel verzorgd. (...) Verzoeker voert aan dat uit een medisch Kwadra attest van 9 maart 2022 blijkt dat de verzoeker wel aanwezig was en werd een stabilisering van het gezinsleven en de positie van de ouders en het kind geëvalueerd. Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker een kalmerende invloed heeft op het kind A.. De rapporten spreken vanaf dat ogenblik van een verbetering. A. bleef tot 4 maart 2022 ambulant opgevolgd, verzoeker meent dat er dus vanaf de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis een positieve verbetering van de toestand van A. is. Verzoeker meent dan ook dat de sterkere band met de moeder niet is aangetoond en dat de stukken selectief werden gelezen. (...) De verwerende partij wijst er op dat verzoeker al vóór de geboorte van A. gerepatrieerd werd naar Albanië. Het kind heeft een Belgische moeder die instond voor de zorg van minderjarige kinderen. Zij beschikt over een arbeidsongeschiktheidsuitkering en zorgt financieel voor de kinderen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een bijdrage heeft geleverd voor het gezin. Verzoeker beperkt zich tot een verklaring dat hij sinds zijn vrijlating januari 2022 terug met het gezin samenwoont en dat hierdoor meer stabiliteit is voor de kinderen. Specifiek wat betreft de gezondheidssituatie van A. motiveert de bestreden beslissing dat het kind sinds 2020 wordt opgevolgd door een neuroloog. Er werd een medicamenteuze behandeling opgestart en op 30 juni 2021 werd een hoogdringende maatregel gevorderd. A. werd door de jeugdrechter geplaatst in een semi-residentiële zorgseenheid te Brussel. Hij wordt opgevolgd door een kinderpсихиater en door de jeugdzorgseenheid Paika. A. krijgt onder meer muziektherapie en gaat naar het buitengewoon onderwijs. Het heeft enige tijd geduurd om de juiste diagnose te stellen, maar thans wordt A. opgevolgd door een professioneel team, er blijkt vooruitgang te zijn en het kind is gestabiliseerd. Waar de advocaat aanvoert dat de verbetering van A. enkel te danken is aan het feit dat verzoeker sedert januari 2022 met zijn gezin samenwoont, wordt dit niet ondersteund door stukken. (...) De Raad merkt op dat de aanvraag, die in functie van het kind A. werd ingediend, er uitdrukkelijk op wijst dat het gezin actueel beschikt over de noodzakelijk geachte professionele begeleiding. Er wordt ook op gewezen dat er opvang in de familie is. (...) Uit de door de verzoeker voorgelegde stukken met betrekking tot de problematiek van A., blijkt niet dat de afwezigheid van verzoeker als vaderfiguur aan de oorzaak lag van (...) de instabiliteit van A.. De verwerende partij merkt terecht op dat het kind is gestabiliseerd en gediagnosticeerd werd, zodat er thans gepaste begeleiding is. Uit de voorgelegde stukken en verslagen blijkt niet dat de vader mee betrokken wordt in de actuele zorg voor het kind. Dat de toestand van A. erop vooruit is gegaan sedert verzoeker terug bij het gezin zou wonen, is enkel een interpretatie van de stukken die verzoeker maakt in de uiteenzetting van het middel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind A. thans medisch en psychologisch wordt begeleid samen met de moeder, hetgeen heeft geleid tot een stabilisatie van de situatie. Nergens in de stukken wordt uitdrukkelijk verklaard dat de oorzaak lag aan de afwezigheid van verzoeker of dat het verzoekers aanwezigheid is die heeft geleid tot het herstel. Ook in de aanvullende documenten die door de verzoeker werden overgemaakt naar aanleiding van de zitting blijkt dat het de Belgische moeder is die op bezoek komt naar het centrum om therapie te volgen. Er is geen sprake van een contact met vader.” (...) is het redelijk te stellen dat mevrouw inmiddels terug voldoende draagkracht heeft gevonden voor deze gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt hiervoor bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus. Nu, hoe dan ook, meneer is opnieuw ononderbroken in detentie sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022; voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene. In het verslag dd. 09.03.2022 van de kinder- en jeugdpsychiatrie staat het volgend te lezen: Moeder geeft aan dat de moeilijkheden ongeveer een jaar geleden begonnen zijn, maar kan hiervoor geen duidelijke aanleiding bedenken. (...) Bijgevolg stond moeder in de praktijk alleen in voor de zorg voor hun kinderen, gezien vader

lange tijd in Albanië verbleef. Er is steeds telefonisch contact gebleven tussen vader en het gezin en het gezin ging meerdere keren op bezoek in Albanië. Tijdens de opname is vader wisselend aanwezig, wat leidt tot veel onvoorspelbaarheid voor het gezin. (...) Verder werd er ook een verklaring van de begeleidster van Kwadrant dd. 17 januari 2023 voorgelegd: (...) Zoals in het verslag dd. 09.03.2022 te lezen staat, slaagde het gezin er in in contact te blijven met elkaar tijdens betrokkene's afwezigheid en moeder in de praktijk steeds alleen heeft ingestaan voor de zorgen van de kinderen. De wisselende aanwezigheid van betrokkene leidt tot onvoorspelbaarheid voor het gezin. Dit laatste sluit aan bij het opgemerkte in de beslissing dd. 15.07.2022, meer bepaald dat de aanwezigheid van betrokkene het verschil niet zal maken voor het kind dat de diagnose van autismespectrumstoornis heeft gekregen. De aanwezigheid gaat de aandoening niet laten verdwijnen, wel integendeel, een aanwezigheid van de vader in het gezin kan evengoed een destabiliseerde factor zijn voor het kind. Het is immers niet gewoon van gezamenlijk met de vader te leven. Tot slot voor wat het attest van Kwadrant betreft dd. 17.01.2023, daarin wordt dan wel gesteld dat mevrouw het niet aan zou kunnen en zelf gezondheidsproblemen zou kennen, dat papa van betekenis kan zijn een belangrijke rol kan hebben als hij fysiek aanwezig zou kunnen zijn, dat hij als bereid wordt ervaren om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, ook in de maatschappij en dat beide ouders de belangrijkste steunpilaren zijn voor A. (...). Echter, betrokkene en zijn echtgenote kozen er voor om opnieuw voor een kindje te gaan, mevrouw is heden zwanger. Zoals gesteld is het niet onredelijk aan te nemen in dat geval dat mevrouw haar draagkracht terug heeft en opnieuw voldoende energie gevonden heeft voor haar gezin én aan gezinsuitbreiding te doen. Wat betrokkene betreft en de fysieke aanwezigheid die wordt aangeraden, dient opnieuw opgemerkt te worden dat betrokkene inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds 23.01.2023 ten gevolge de veroordeling dd. 10.01.2022, een veroordeling die louter en alleen het gevolg is van betrokkene's persoonlijke gedrag. Zoals ook in het verslag dd. 17.01.2023 te lezen staat heeft het gezin een netwerk uitgebouwd in de zorg voor A. (...), dit zal gelet op betrokkene's detentie des te meer nodig zijn. Opnieuw, ondanks wat de advocaat wil laten geloven kan er geen afhankelijkheid blijken van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van betrokkene, noch in omgekeerde zin. Voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van mevrouw en/of de kinderen, dan is het in elk geval geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene." Door enkel opnieuw voor te houden dat haar afwezigheid een erg negatieve impact had op de kinderen en dat de zonen het meest lijden onder het gemis van de vader, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven.

Ook door te stellen dat de thuisbegeleidster bepaalde opmerkingen maakte over A. en de begeleiding die hij nodig heeft, te citeren uit de brief van Kwadrant en te betogen dat de begeleidster duidelijk aangeeft dat haar aanwezigheid noodzakelijk is om A. structuur, steun en veiligheid te bieden om zijn gedrag onder controle te houden, dat zij van mening is dat enkel haar fysieke aanwezigheid belangrijk is, dat digitale communicatie allesbehalve toereikend is, weerlegt de verzoekende partij geenszins de voormelde motieven waarin de aanbevelingen uitdrukkelijk worden geciteerd en waarin ingegaan wordt op de aanbevelingen van de thuisbegeleidster van Kwadrant en gemotiveerd wordt dat blijkt dat de echtgenote terug voldoende draagkracht en energie heeft om voor haar gezin te zorgen gelet op de nieuwe zwangerschap, dat in het verslag van 17 januari 2023 ook kan gelezen worden dat het gezin een netwerk heeft uitgebouwd in de zorg voor A. en de verzoekende partij zelf inmiddels terug ononderbroken in detentie is sinds januari 2023, zodat niet blijkt dat er een afhankelijkheid is van de kinderen of de echtgenote ten aanzien van haar of omgekeerd, dat als er sprake is van afhankelijkheid in hoofde van de echtgenote en/of de kinderen, dit geen afhankelijkheid is ten aanzien van haar." (eigen onderlijnen)

De verzoekende partij vervolgt dat A. school loopt in het buitengewoon onderwijs en in het niveau 1ste leerjaar zit, waarna zij vaststellingen van diens juf over A. citeert in het verzoekschrift en stelt dat ook het Agentschap Opgroeien een bijzondere ondersteuningsnood toekent aan A. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij deze elementen niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze elementen geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Door louter voor te houden dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de bijzonder ingewikkelde opvoedingssituatie van haar zoon A., die lijdt aan een extreme gedragsstoornis, dat zijn situatie een intensieve en gespecialiseerde aanpak vereist, waarbij de aanwezigheid van beide ouders cruciaal is om hem de stabiliteit en structuur te bieden die hij nodig heeft, dat de bestreden beslissing zal leiden tot verdere destabilisatie van zijn gedrag, met ernstige gevolgen voor zijn welzijn en ontwikkeling, weerlegt zij – mede gelet op wat voorafgaat en gelet op de motieven van de beslissing van 24 maart 2023 en de uiteenzetting hieromtrent in het arrest nr. 296 487 van 30 oktober 2023 – geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissing waar niet ontkend wordt dat de zoon A. van de verzoekende partij gediagnosticeerd werd met autismespectrumstoornis, doch waarbij geoordeeld wordt dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij, dat er steeds telefonisch contact is gebleven tussen de vader en het gezin en het gezin in het verleden meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat er dan ook werd geoordeeld dat de plotse aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliserende factor 'kan' zijn voor het kind, dat immers niet gewoon is van gezamenlijk met de vader te

leven, dat de uitwijzing van een vader die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de verzoekende partij wordt uitgewezen en er voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken in het herkomstland, zoals uit het administratief dossier reeds is gebleken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij vergeet dat zij in totaal 4 Belgische minderjarige kinderen heeft die allen schoolgaand zijn en een zeer sterke band hebben met hun vader, kan zij niet gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de vrouw en 4 kinderen van de verzoekende partij in België wonen, dat de kinderen geboren zijn in augustus 2013, juni 2015, november 2017 en oktober 2023, zodat aldus de stelling zij allen schoolgaand zijn niet kan kloppen. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende gehouden te worden met het feit dat 3 kinderen schoolgaand zijn, nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat van de kinderen verwacht wordt dat zij België verlaten en ook niet betwist wordt dat zij in België schoolgaand zijn. Betreffende de band met de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd en dit als volgt: *“Wat de band met de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner kennelijk voor kinderen hebben gekozen, op een moment dat betrokkene reeds een inreisverbod had gekregen. Betrokkene was immers reeds eerder het voorwerp van een inreisverbod, op 05.12.2012 genomen, met een geldigheidsduur van 3 jaar. Betrokkene en zijn partner moeten aldus beseft hebben dat hun gezinsleven mogelijks anders zou zijn dan het gezinsleven van een doorsnee gezin. Kiezen voor kinderen, wetende dat betrokkene onder inreisverbod staat, dan moet men als gezin de consequenties daarvan dragen. Het feit dat betrokkene niet over een rechtmatig verblijf op het grondgebied beschikt en het feit dat betrokkene al verschillende malen werd weerhouden in de gevangenis alsook gerepatrieerd naar Albanië heeft de relatie tussen vader en kinderen niet versterkt. De betrokkene blijkt alsnog een hechte band te hebben opgebouwd met zijn kinderen met zijn kinderen. Gezien de voornaamste zorgdrager over de kinderen ons inziens toch de moeder is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden (gezien de diagnose van de jongste zoon) naar best vermogen haar kinderen heeft verzorgd, op dagdagelijkse basis, is het redelijk te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is. Met betrekking tot de zoon bij wie een diagnose autismespectrumstoornis gemaakt werd, dient te worden opgemerkt dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van betrokkene. Er is steeds telefonisch contact gebleven tussen vader en het gezin en het gezin ging in het verleden meerdere keren op bezoek in Albanië. Er werd op 24.03.2023 dan ook geoordeeld dat de plots aanwezigheid van de vader in het gezin evengoed een destabiliseerde factor kan zijn voor het kind. Het is immers niet gewoon van gezamenlijk met de vader te leven. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, zoals uit het administratief dossier ook duidelijk gebleken is.”*

Betreffende deze motieven betoogt de verzoekende partij dat vaderschap niet kan ingevuld worden vanuit het buitenland, dat als ouder het van belang is fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en kinderen, dat de kinderen moeten kunnen worden vastgepakt, getroost, op de schoot gehouden worden, voorgelezen worden, dingen aangeleerd worden, enzovoort, dat zij 4 kinderen heeft van 11, 9, 6 en 1 jaar oud, dat de 3 jongste kinderen niet in staat zijn om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden, dat de verwerende partij op stereotiepe wijze stelt dat zij een band kan onderhouden met haar kinderen via moderne communicatiemiddelen, dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie, dat een recent arrest van de Raad stelt dat men met kleine kinderen niet kan communiceren en een gezinsleven onderhouden met moderne communicatiemiddelen, waarna zij wijst op arrest nr. 261 780 van 7 oktober 2021 alsook op het arrest Moretti en Benedetti van het EHRM en betoogt dat kinderen recht hebben op contact met beide ouders.

Hoewel zeer jonge kinderen omwille van de leeftijd afhankelijk zijn van (meestal) de ouders en zeer jonge kinderen niet kunnen vermoed worden om onafhankelijk (van hun familieleden) een leven te leiden, kan uit het loutere feit dat een kind zeer jong is niet *ipso facto* besloten worden dat in alle omstandigheden moet worden aangenomen dat het kind uitermate afhankelijk is van haar beide ouders. De Raad wijst er in dit kader op dat de verzoekende partij zich kan vestigen in haar land van herkomst en zich zo kan organiseren dat zij in contact blijft met haar minderjarige kinderen via de moderne communicatiemiddelen zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Vele personen dienen, om professionele of andere redenen, in een ander land dan hun kinderen te verblijven en slagen er desondanks in een gezinsleven te onderhouden. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in België steeds met haar kinderen heeft samengeleefd. Zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing werd de verzoekende partij al verschillende malen weerhouden in de gevangenis alsook gerepatrieerd naar Albanië, wat haar relatie met haar kinderen niet heeft versterkt.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden, stipt de Raad vooreerst aan dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts kan vastgesteld worden dat kinderen tegenwoordig op zeer jonge leeftijd ervaringen hebben met moderne communicatiemiddelen en dat ook niet blijkt dat de moeder niet zou kunnen of willen instaan voor de eventueel nodige hulp en ondersteuning hierbij. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd wordt dat er voor de kinderen geen beletsel bestaat om de verzoekende partij te gaan opzoeken in het herkomstland, zoals uit het administratief dossier ook duidelijk is gebleken.

Ook waar de verzoekende partij verwijst naar de zaak Moretti en Benedetti t. Italië wijst de Raad erop dat – waar in deze zaak het contact tussen het te adopteren kind en de initiële zorgdragers die het kind wilden adopteren verbroken werd door de beslissing om het kind toe te wijzen aan andere personen die zich hadden opgegeven voor adoptie – van dergelijke verbreking van het contact hoegenaamd geen sprake is in onderhavige zaak. Zoals reeds gesteld kan de verzoekende partij wel degelijk contact onderhouden met haar kinderen via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken aan de verzoekende partij in het herkomstland, zoals reeds in het verleden gebeurde.

Voorts mag niet uit het oog verloren worden dat erop gewezen wordt dat de bescherming (van de openbare orde) en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven rechtvaardigen, dat het feit dat de verzoekende partij een gezin had in België haar er niet van weerhouden heeft om zeer ernstige strafbare feiten te plegen, dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheid tegenover haar gezin, dat haar persoonlijke en familiale belang dan ook ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat het feit dat de uitoefening van haar familieleven met haar kinderen moeilijker zal verlopen het loutere gevolg is van haar eigen misdadig gedrag.

De verzoekende partij betoogt nog dat nu vaststaat dat zij in België een gezinsleven had met haar kinderen, er gekeken dient te worden naar de impact van haar verwijdering gedurende 8 jaar uit het volledige Schengengrondgebied op dit gezinsleven. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dit werd onderzocht door de verwerende partij waarbij zij wijst op het feit dat de verzoekende partij op 17 januari 2013, 21 februari 2016 en 27 maart 2017 gerepatriëerd werd naar Albanië, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016 en tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis verbleef, dat dit wil zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder is toegedragen, dat de kinderen van op hun jonge leeftijd dan ook grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat het redelijk is te stellen dat tot op heden de moeder de voornaamste zorgdrager is geweest, of toch minstens degene die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg voor de kinderen, dat de moeder van de Belgische kinderen een Belgische onderdane is, dat zij een volwassen persoon is geboren en getogen in België, dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen en dat zij daarbij gebruik kan maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, die blijkt uit een attest van 8 februari 2023, blijkt dat gekozen werd het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod en de nieuwe veroordeling op 10 januari 2022, dat het dan ook redelijk is te stellen dat de partner van de verzoekende partij inmiddels voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie is sinds 23 januari 2023 ten gevolge van de veroordeling van 10 januari 2022, dat de moeder dan ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen, dat het feit dat de verzoekende partij verschillende malen werd gerepatriëerd en in de gevangenis verbleef de relatie tussen haar en de kinderen niet heeft versterkt, dat gezien de moeder de voornaamste zorgdrager is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden naar best vermogen de kinderen heeft verzorgd, op dagdagelijkse basis, het redelijk is te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is, dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij, dat er telefonisch contact is gebleven tussen de verzoekende partij en de kinderen en het gezin in het verleden ook meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat de plotse aanwezigheid van de verzoekende partij in het gezin een destabiliserende factor kan zijn voor het kind dat gediagnosticeerd werd met autismespectrumstoornis, dat het immers niet gewoon is met de verzoekende partij te leven, dat de uitwijzing van de ouder die niet samenwoont met de minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken.

Met haar louter theoretisch betoog over het bekomen van een juist evenwicht in het licht van artikel 8 van het EVRM weerlegt de verzoekende partij deze pertinente motieven niet.

De verzoekende partij werd, blijkens de stukken van het administratief dossier, nooit toegelaten tot een verblijf in het Rijk. In voorliggende zaak betreft het aldus een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zodat de verzoekende partij geenszins ernstig gewag kan maken van een inmenging en geenszins dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM betreffende een inmenging in het gezinsleven. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij nooit enig legaal niet-precair verblijf gekend heeft in België. *In casu* betreft het dan ook geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over – en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar – de arresten Boultif en Üner van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Waar de verzoekende partij in haar betoog over de Boultif/Uner/Emre criteria ingaat op voormelde punten wijst de Raad op wat volgt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar kinderen en partner geen band hebben met Albanië, dat zij over de Belgische nationaliteit beschikken en nooit in een ander land hebben gewoond, dat zij de Albanese taal niet spreken, in België schoollopen en hier een privéleven hebben, dat van haar kinderen en partner onmogelijk kan verwacht worden dat zij zich in Albanië vestigen, dat haar kinderen en partner sinds de geboorte het centrum van hun belangen in België hebben, dat zij geen ander land kennen, dat zowel de partner als de kinderen geen Albanees kennen en in Albanië dus moeilijk zullen kunnen integreren, laat staan effectieve toegang tot onderwijs of de arbeidsmarkt zullen hebben en – in het kader van het belang en het welzijn van de kinderen – betoogt dat de kinderen geen Albanees spreken en schoollopen in België, het land waarin zij geboren zijn, waarvan zij de nationaliteit bezitten en waar zij onafgebroken tot op heden wonen, dat ze hun scholing zouden moeten stopzetten en het contact met hun sociaal netwerk zouden verliezen, dat dit een serieuze inbreuk zal zijn op hun privéleven, dat omwille van de extreme gedragsstoornis A. niet zal kunnen aarden in Albanië, dat die omstandigheden het onmogelijk maken om het gezinsleven samen voort te zetten in de toekomst indien zij in Albanië dient te wonen, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dit van het gezin van de verzoekende partij zou verwacht worden, zodat haar betoog niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar gezin haar enkele keren bezocht in Albanië maar dat zij de frequentie van deze bezoeken niet kunnen aanhouden, dat haar partner gezondheidsproblemen heeft en beperkte financiële middelen, dat de kinderen naar de school en de crèche gaan, beperkt zij zich tot loutere beweringen enerzijds en toont zij anderzijds niet aan dat bezoeken tijdens de vakantieperiodes niet mogelijk zouden zijn. Waar zij opnieuw stelt dat gezien de jonge leeftijd van haar kinderen, de zorg en nabijheid van

beide ouders onontbeerlijk is voor hun ontwikkeling, dat telefonisch contact nooit de warmte en nabijheid van een ouder die een jong kind nodig heeft kan vervangen, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds *supra* – betreffende het betoog dat vaderschap niet vanuit het buitenland kan ingevuld worden – werd gesteld.

Door louter te stellen dat uit de attesten die worden gevoegd een serieuze impact van de scheiding met zijn vader blijkt op A., verduidelijkt zij niet uit welk attest of uit welke vaststelling(en) uit een bepaald attest, die zij voegt bij haar verzoekschrift, dit zou moeten blijken. Het komt de Raad niet toe hiernaar te gissen. De Raad verwijst daarnaast naar wat *supra* reeds werd gesteld over de gevoegde stukken die ingaan op de situatie van A. en diens noden zoals beschreven door bepaalde zorgfiguren en over de impact van een verwijdering voor 8 jaar van de verzoekende partij voor de minderjarige kinderen.

Door louter te stellen dat de zij door het inreisverbod van 8 jaar geen enkel perspectief heeft om in de voorzienbare toekomst met haar gezin te worden herenigd, dat haar kinderen zullen opgroeien zonder haar noodzakelijke nabijheid, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, noch maakt zij hiermee aannemelijk dat deze strijdig zouden zijn met artikel 8 van het EVRM.

Waar zij stelt dat zij sinds 2011 in België verblijft, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt – en de verzoekende partij zelf aangeeft – dat zij meermaals naar Albanië werd gerepatrieerd. Door louter te stellen dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd en dat zij vloeiend Nederlands spreekt, dat haar gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben en zij zich snel zal kunnen inschakelen in de arbeidsmarkt toont zij vooreerst geenszins aan dat de motieven betreffende haar gezinsleven in België foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM zijn. Betreffende haar privéleven, beperkt zij zich in haar verzoekschrift tot de loutere stelling dat zij een privéleven heeft opgebouwd en dat zij vloeiend Nederlands spreekt en zij zich snel zal kunnen inschakelen in de arbeidsmarkt. Dit laatste betreft een loutere bewering. Voorts heeft de verzoekende partij op 4 januari 2024 de kans gekregen om elementen aan te halen die zich verzetten tegen een terugkeer naar Albanië doch nagelaten te wijzen op een privéleven in België dat ruimer is dan haar gezinsleven, zodat zij niet aantoonbaar omtrent welke elementen betreffende haar privéleven in België de verwerende partij gehouden was te motiveren in de bestreden beslissing. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 9 augustus 2024 blijkt dat de verzoekende partij bereid is om naar Albanië te gaan.

Voorts verwijst de Raad ook nog op wat, betreffende het privéleven van de verzoekende partij, reeds op pertinente wijze werd overwogen in het arrest nr. 296 487 van 30 oktober 2023:

“De verzoekende partij werd, blijkens de stukken van het administratief dossier, nooit toegelaten tot een verblijf in het Rijk. De Raad herhaalt dat het een situatie van eerste toelating betreft en het EHRM hierbij oordeelt dat er geen inmenging is, dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zodat de verzoekende partij geenszins ernstig gewag kan maken van een inmenging en geenszins dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM betreffende een inmenging in het privéleven.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nooit enig legaal niet-precair verblijf gekend heeft in België. In casu betreft het dan ook geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over – en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar – de arresten “Boultif en Üner” van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten. Zij kan in die zin dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij rekening diende te houden met de lange duur van haar verblijf in België, haar banden met de omgeving, haar culturele en economische situatie, haar sociale kring, haar gezinssituatie, met het belang en welzijn van haar kinderen en echtgenote – waarmee de verwerende partij overigens wel degelijk rekening heeft gehouden in de beoordeling van het gezinsleven en het hoger belang van het kind en waaruit niet blijkt dat het voor het gezin quasi onmogelijk is om contact te onderhouden bij een verwijdering – en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden in België.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoekende partij werd in casu nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Door louter te betogen dat zij hier al zeer lang verblijft, dat zij in 2009 in België is toegekomen, dat zij daardoor duurzame banden met haar omgeving heeft opgebouwd, dat zij cultureel en economisch geïntegreerd is en hier vrienden en kennissen heeft, maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België en betreffende het uitoefenen van het privéleven in het land van herkomst, kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij reeds meermaals werd gerepatriëerd naar Albanië en zij geenszins aantoonde dat zij geen banden meer zou hebben met Albanië of dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar leven aldaar terug op te nemen."

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met haar privé- en gezinsleven en dat niet kan worden ingezien hoe een inreisverbod van 8 jaar noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

3.1.10. De verzoekende partij betoogt voorts dat een hereniging tussen haar en haar kinderen in hun hoger belang zou zijn en dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar de artikelen 24 en 51 van het Handvest en de toelichtingen bij voornoemd artikel 24 alsook naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de toelichting hierbij in het 'General Comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration', waarbij zij erop wijst dat de specifieke individuele context van elk kind in overweging dient te worden genomen bij de beoordeling van het belang van het kind in kwestie, dat een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind zich opdringt, dat het belang van het kind niet enkel een substantieel recht maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen is, dat opnieuw de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind wordt benadrukt. Voorts citeert de verzoekende partij uit de rechtsleer waarin wordt gewezen op het feit dat wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, de belangen van het kind primair in overweging worden genomen en dat op basis van evenredigheid dient te worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging. Voorts wijst de verzoekende partij op artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag, waaruit blijkt dat kinderen het recht hebben door hun ouders te worden verzorgd, en op artikel 9 van voormeld verdrag waaruit voortvloeit dat kinderen het recht hebben om niet gescheiden te worden van hun ouders en in de mate van het mogelijke een effectief contact met hen te hebben. De verzoekende partij betoogt dat het doel van artikel 8 van het EVRM, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, is het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond het kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen, dat centraal hierin de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie staat, dat het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM het fundamentele belang erkent van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu, dat in dezelfde zin het EHRM het privéleven van een persoon beschermt als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap. Zij wijst erop dat het EHRM in het arrest Jeunesse duidelijk heeft gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren, dat het Hof in zijn rechtspraak herhaalt dat er een brede consensus bestaat dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn, dat de nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit moeten onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Zij vervolgt dat bij gezinsvorming- of hereniging het EHRM vooral rekening houdt met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders, dat gezien de jonge leeftijd van haar kinderen, de zorg en nabijheid van hun beide ouders onontbeerlijk is voor hun ontwikkeling, dat aan de sterke banden en afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar dochter (lees: haar kinderen) niet kan getwijfeld worden, dat voor de kinderen de zorg en nabijheid van de ouders cruciaal is voor hun ontwikkeling, dat communicatie via het internet immers geenszins dezelfde warmte en geborgenheid biedt. De verzoekende partij citeert vervolgens passages uit een tekst van het Kinderrechtencomité die aandringen op het behoud

en herstel van de gezinseenheid in het hoger belang van het kind en betoogt vervolgens dat haar kinderen geen band hebben met Albanië, dat ze de taal niet spreken, dat ze schoollopen in België en hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM hebben opgebouwd, dat men niet kan verwachten dat zij alles zouden opgeven om in een voor hen onbekend land te gaan wonen. Zij herhaalt dat doordat zij een inreisverbod van 8 jaar kreeg, de kinderen zullen opgroeien zonder de nabijheid van hun vader en dat dit niet in hun hoger belang is.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden maatregel ook de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van de minderjarige kinderen in rekening te nemen.

Betreffende de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. De verwijzing in het verzoekschrift naar de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Kinderrechtverdrag en de bijhorende theoretische uiteenzetting in dit verband, zijn *in casu* dan ook niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de ‘General Comment’ geen bindende waarde heeft in het licht van de interpretatie van artikel 24 van het Handvest. De Toelichting bij voormeld artikel 24 stelt niet meer dan dat het artikel gebaseerd is op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van het Kinderrechtenverdrag (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Er wordt dus niet verwezen naar deze ‘General Comment’.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Zoals blijkt uit wat volgt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde dat zij niet wil terugkeren naar Albanië, dat haar vrouw en 4 kinderen in België wonen en regelmatig op bezoek komen (in de gevangenis), dat de verzoekende partij op 17 januari 2013, 21 februari 2016 en 27 maart 2017 gerepatrieerd werd naar Albanië, dat de verzoekende partij en haar echtgenote huwden in februari 2013 in Albanië en dat de kinderen geboren zijn in augustus

2013, juni 2015, november 2017 en oktober 2023, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016 en tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis verbleef, dat dit wil zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder is toedragen, dat de kinderen van op hun jonge leeftijd dan ook grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat het redelijk is te stellen dat tot op heden de moeder de voornaamste zorgdrager is geweest, of toch minstens degene die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg voor de kinderen, dat wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, de moeder van de Belgische kinderen een Belgische onderdane is, dat zij een volwassen persoon is geboren en getogen in België, dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen en dat zij daarbij gebruik kan maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, die blijkt uit een attest van 8 februari 2023, blijkt dat gekozen werd het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod en de nieuwe veroordeling op 10 januari 2022 ten aanzien van de verzoekende partij en het dan ook redelijk is te stellen dat de partner van de verzoekende partij inmiddels voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie is sinds 23 januari 2023 ten gevolge van de veroordeling van 10 januari 2022, dat in zoverre er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van de partner en/of de kinderen, het in elk geval geen afhankelijkheid van de verzoekende partij is, dat de moeder dan ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen, dat het feit dat de verzoekende partij verschillende malen werd gerepatriëerd en in de gevangenis verbleef de relatie tussen haar en de kinderen niet heeft versterkt, dat gezien de moeder de voornaamste zorgdrager is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden naar best vermogen de kinderen heeft verzorgd, op dagdagelijkse basis, het redelijk is te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is, dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij, dat er telefonisch contact is gebleven tussen de verzoekende partij en de kinderen en het gezin in het verleden ook meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat de plotse aanwezigheid van de verzoekende partij in het gezin een destabiliserende factor kan zijn voor het kind dat gediagnosticeerd werd met autismespectrumstoornis, dat het immers niet gewoon is met de verzoekende partij te leven, dat de uitwijzing van de ouder die niet samenwoont met de minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken. Er wordt op gewezen dat de bescherming (van de openbare orde) en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigt, dat het feit dat de verzoekende partij een gezin had in België, er haar niet van weerhouden heeft om in het verleden zeer ernstige strafbare feiten te plegen, dat het eerste kind in 2013 werd geboren en zij sinds de komst van haar kinderen herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten heeft gepleegd, dat dit allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover haar gezin en dat de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de openbare orde. De verwerende partij wijst erop dat het feit dat de uitoefening van het familieleven met de kinderen moeilijker zal verlopen het loutere gevolg is van het eigen misdadig gedrag van de verzoekende partij.

Uit haar – voornamelijk theoretisch – betoog blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met voormelde motieven nu zij aangeeft dat een inreisverbod van 8 jaar niet in het hoger belang van de kinderen is, doch weerlegt, noch ontkracht zij op deze wijze voormelde pertinente motieven waaruit blijkt waarom het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de bestreden beslissing.

Uit de voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met hun leeftijd, de mate van afhankelijkheid van elk van de ouders en hun specifieke situatie alsook met het feit dat zij enige tijd zullen opgroeien terwijl zij gescheiden zullen leven van hun vader. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat verwacht wordt dat de kinderen in Albanië gaan wonen, zodat het betoog van de verzoekende partij dat haar kinderen geen band hebben met Albanië, dat ze de taal niet spreken, dat ze schoollopen in België en hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM hebben opgebouwd en dat men niet kan verwachten dat zij alles zouden opgeven om in een voor hen onbekend land te gaan wonen, dan ook niet dienstig is.

Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom, mede gelet op de belangen van de kinderen, de bestreden maatregel uitvoerbaar, haalbaar en proportioneel is. De verzoekende partij toont *in casu* niet aan, gelet op voormelde motieven, dat er *in casu* sprake is van een onevenredige 'inmenging' in het gezinsleven. Dit des te meer daar de scheiding van de kinderen, in zoverre het de samenwoning in België betreft, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet veroorzaakt wordt door de bestreden beslissing doch wel door het feit dat de verzoekende partij in de gevangenis verblijft sinds 27 januari 2023. Het loutere feit dat men ten gevolge van een beslissing voor langere tijd van zijn kinderen zal gescheiden worden, leidt niet *ipso facto* tot de conclusie dat er sprake is van een onevenredige inmenging in het gezinsleven of van een schending van het hoger belang van de kinderen. Hoewel er sprake is van een gezinsleven en de bestreden

beslissing ook gevolgen heeft voor de manier waarop dit gezinsleven kan worden beleefd, minstens ertoe leidt dat het gezinsleven na de gevangenschap van de verzoekende partij opnieuw niet op het Belgische grondgebied kan worden voortgezet en de gezinsleden opnieuw gescheiden leven voor een bepaalde tijd van maximum 8 jaar, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waarom *in casu* de persoonlijke gezinsbelangen van de verzoekende partij niet doorwegen op de belangen van de staat alsook waarom de bestreden beslissing het hoger belang van de minderjarige kinderen niet schaadt.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat haar kinderen verder zullen moeten opgroeien zonder de nabijheid van hun vader nu zij het voorwerp is van een inreisverbod van 8 jaar, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de kinderen enige tijd gescheiden zullen leven van hun vader. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk, het weze herhaald, waarom dit niet ingaat tegen het hoger belang van de kinderen.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt, onder verwijzing naar de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift, dat gezien de jonge leeftijd van de kinderen de zorg en nabijheid van beide ouders onontbeerlijk is, dat aan de sterke band en de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar kinderen niet kan getwijfeld worden, dat de zorg en nabijheid cruciaal is voor hun ontwikkeling en dat communicatie via internet geenszins dezelfde warmte en geborgenheid biedt, verwijst de Raad vooreerst naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in punt 3.1.9. De Raad vult nog aan dat de verzoekende partij door louter te beweren dat er sprake is van een sterke band en een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar kinderen en te stellen dat de zorg en nabijheid cruciaal is voor hun ontwikkeling, geenszins de motieven weerlegt waarin erop gewezen wordt dat zij op 17 januari 2013, 21 februari 2016 en 27 maart 2017 gerepatrieerd werd naar Albanië, dat zij tussen 24 juni en 11 augustus 2011, tussen 14 januari en 5 februari 2016 en tussen 6 december 2021 en 20 januari 2022 en sinds 27 januari 2023 in de gevangenis verbleef, dat dit wil zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds lange tijd aan de moeder is togedragen, dat de kinderen van op hun jonge leeftijd dan ook grotendeels afhankelijk zijn van de moeder, dat het redelijk is te stellen dat tot op heden de moeder de voornaamste zorgdrager is geweest, of toch minstens degene die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg voor de kinderen, dat wat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen betreft, de moeder van de Belgische kinderen een Belgische onderdane is, dat zij een volwassen persoon is geboren en getogen in België, dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan de kinderen en dat zij daarbij gebruik kan maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden, dat gelet op de nieuwe zwangerschap, die blijkt uit een attest van 8 februari 2023, blijkt dat gekozen werd het gezin verder uit te breiden ondanks het geldende inreisverbod en de nieuwe veroordeling op 10 januari 2022 ten aanzien van de verzoekende partij, het dan ook redelijk is te stellen dat de partner van de verzoekende partij inmiddels voldoende draagkracht heeft gevonden voor de gezinsuitbreiding en voldoende steun vindt bij haar netwerk, waaronder haar ouders, broer en zus, dat de verzoekende partij opnieuw ononderbroken in detentie is sinds 23 januari 2023 ten gevolge van de veroordeling van 10 januari 2022, dat in zoverre er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van de partner en/of de kinderen, het in elk geval geen afhankelijkheid van de verzoekende partij is, dat de moeder dan ook haar netwerk van vrienden en familie heeft in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen, dat het feit dat de verzoekende partij verschillende malen werd gerepatrieerd en in de gevangenis verbleef de relatie tussen haar en de kinderen niet heeft versterkt, dat gezien de moeder de voornaamste zorgdrager is en zij tot op heden in moeilijke omstandigheden naar best vermogen de kinderen heeft verzorgd, op dagdagelijkse basis, het redelijk is te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is, dat de moeder reeds lange tijd voor de kinderen zorgt, gezien de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij, dat er telefonisch contact is gebleven tussen de verzoekende partij en de kinderen en het gezin in het verleden ook meerdere keren op bezoek ging in Albanië, dat de plotse aanwezigheid van de verzoekende partij in het gezin een destabiliserende factor kan zijn voor het kind dat gediagnosticeerd werd met autismespectrumstoornis, dat het immers niet gewoon is met de verzoekende partij te leven, dat de uitwijzing van de ouder die niet samenwoont met de minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan bezoeken.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het onderzoek in de bestreden beslissing naar het hoger belang van het kind onzorgvuldig is. Zij toont ook niet aan dat met bepaalde relevante feitelijke omstandigheden in dit licht ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij in haar conclusie stelt dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij gevolgd worden. Eveneens kan zij gevolgd worden dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Echter kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat het gezinsleven totaal verscheurd wordt en zij voor een zeer lange tijd haar partner en 4 kinderen niet meer kan zien nu de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en haar repatriëring in de gevangenis zat – en ook in het verleden meermaals in de gevangenis zat alsook jaren in Albanië verbleef –

zodat een breuk in het gezinsleven geenszins het gevolg is van de bestreden beslissing. Er was en is geen sprake van een standvastig gezinsleven met een permanente aanwezigheid van de verzoekende partij, zodat ook niet blijkt dat een terugkeer naar en een langdurig verblijf in Albanië heden in het licht van de rechten gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn.

Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld heeft door nauwelijks rekening te houden met haar gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Gelet op het feit dat de Boultif-criteria *in casu* niet van toepassing zijn, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat op basis van deze criteria onmogelijk kan besloten worden dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de familiale banden gedurende 8 jaar vanop afstand zouden moeten worden uitgeoefend, dat de motivering niet afdoende is en de beslissing disproportioneel is, kan dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* wordt uiteengezet.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, de bestreden beslissing niet kunnen schragen en de bestreden beslissing disproportioneel is, noch dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar geval.

3.1.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 24 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk gemaakt.

3.1.12. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest als algemeen beginsel van de Unie en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“In ondergeschikte orde, had verwerende partij verzoeker gezinsleden moeten horen vooraleer zij de bestreden beslissing nam om duidelijkheid te verschaffen over hun familiale situatie en de complexe opvoedingssituatie van A. (...).

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

“(...)”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het

gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* I-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, in casu van toepassing.

Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden. Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur, nl. dat het bestuur de (onterechte) indruk had dat hij een destabiliserende factor in het leven van zijn kinderen is en dat de moeder de voornaamste zorgdrager is, dan hadden verzoekers partner en/of kinderen de nodige toelichting kunnen geven.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg van verzoekende partij. De kans is reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht.

Het verzoek tot nietigverklaring dient alle om bovenstaande redenen dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.2. In zoverre de verzoekende partij ook doelt op een schending van een 'hoorrecht' waar zij in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, doelt zij op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet. Echter kan zij zich niet dienstig op een schending van deze bepaling beroepen.

Voormelde bepaling luidt als volgt :

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling dus enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft.

3.2.3. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat waar de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.2.4. De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij op 4 januari 2024 gesproken werd door de terugkeerbegeleider, dat haar een vragenlijst hoorrecht werd voorgelegd, doch dat zij dit niet wilde invullen omdat zij al zoveel documenten heeft ingevuld voor de diensten van de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerder ingevulde vragenlijst.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij op dat ogenblik, namelijk tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider en bij het bieden van de mogelijkheid tot het invullen van een vragenlijst, niet op nuttige en effectieve wijze haar standpunt naar voren kon brengen. Het feit dat zij niet bereid was de vragenlijst in te vullen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar de mogelijkheid werd geboden.

Waar zij betoogt dat de verwerende partij haar gezinsleden had moeten horen voor het nemen van de bestreden beslissing om duidelijkheid te verschaffen over hun familiale situatie en de complexe opvoedingssituatie van A., dat indien zij op de hoogte zou zijn gebracht van het standpunt van het bestuur, namelijk dat het bestuur de indruk had dat zij een destabiliserende factor is in het leven van haar kinderen en dat de moeder de voornaamste zorgdrager is, haar partner en/of kinderen de nodige toelichting hadden kunnen geven, verduidelijkt zij niet op grond van welke bepalingen de verwerende partij ertoe zou gehouden zijn om *in casu*, voor het nemen van de bestreden beslissing, de kinderen en de partner van de verzoekende partij te horen. Daarnaast, waar zij erop wijst dat indien zij op de hoogte zou zijn gebracht van het standpunt van het bestuur, namelijk dat het bestuur de indruk had dat zij een destabiliserende factor is in het leven van haar kinderen en dat de moeder de voornaamste zorgdrager is, haar partner en/of kinderen de nodige toelichting hadden kunnen geven, wijst de Raad erop dat de hoorplicht in elk geval niet impliceert dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij (zelf) had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welke, door de verwerende partij nog niet gekende, elementen omtrent het gezinsleven met de kinderen, haar partner of haar kinderen, of zij zelf, hadden kunnen naar voren brengen die een ander licht konden werpen op de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging.

Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER